

Arrest

nr. 213 733 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, meisjesnaam X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1985. Haar meisjesnaam is M. B.

Verzoekster huwde met de heer R. van Nederlandse nationaliteit. Zij verkreeg een verblijfsrecht in Nederland en nam de familienaam van haar echtgenoot over.

Op 27 mei 2003 beviel verzoekster van een zoon L.R., eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Bij beschikking van de rechtbank van Breda van 19 augustus 2008 werd haar minderjarige zoon onder toezicht gesteld en sinds maart 2009 werd het kind uit huis geplaatst.

Op 20 november 2009 overleed de echtgenoot van verzoekster en vader van L.R, volgens verzoekster vermoedelijk als gevolg van een drugsproblematiek.

In 2010 verkregen familieleden van verzoekster in België een verblijf, zoals de ouders, zussen en broer. Thans, naar info van de verwerende partij ter terechtzitting in de zaak met rolnummer RvV 206 080, beschikken deze familieleden over een C-kaart.

Sedert 12 augustus 2011 beschikt verzoekster niet meer over een verblijfsvergunning in Nederland.

Bij beschikking van 21 september 2011 heeft de rechtbank te Middelburg verzoekster uit het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon ontheven. Verzoekster behield een bezoekrecht.

Op een onbepaald ogenblik komt verzoekster naar België.

Op 14 oktober 2012 kreeg verzoekster van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten en kreeg zij eveneens een inreisverbod van drie jaar.

Bij besluit van 11 november 2013 werd de Nederlandse verblijfsvergunning geldig tot 20 oktober 2013 met terugwerkende kracht vanaf 12 augustus 2011 ingetrokken, daar uit de gemeentelijke basisadministratie gebleken was dat verzoekster sedert 12 augustus 2011 was uitgeschreven uit Nederland.

Op 12 april 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2015 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 november 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest met nr. 163 764 van 9 maart 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 4 november 2015.

Op 10 november 2015 richtte de gemachtigde een "*readmissie*" aanvraag aan de Servische autoriteiten die op 17 november 2015 hiervoor hun akkoord gaven.

Op 17 november 2015 werd eveneens een informatieaanvraag tot overname gericht aan de Nederlandse verbindingssambtenaar die op 20 november antwoordde dat: "Nederland niet verantwoordelijk is voor de overname van verzoekster, daar zij sinds 12 augustus 2011 niet meer in het bezit is van een geldige Nederlandse verblijfsvergunning."

Op 25 november 2015 repatrieerde de gemachtigde verzoekster onder escorte naar Belgrado.

Op onbekende datum keerde verzoekster terug naar België.

Verzoekster pleegde zowel voor als na haar repatriëring openbare ordefeiten, in hoofdzaak diefstallen gelinkt aan haar drugsproblematiek.

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot

schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 188 691 van 21 juni 2017 verwierp de Raad dit beroep.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : R.

voornaam : M.

geboortedatum : [...]1985

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

B. M., geboren op [...]1985

B. D., geboren op [...]1985

M. Z., geboren te P. op [...]1985 van Servische nationaliteit

M. Z., geboren op [...]1985 van Joegoslavische herkomst

R. T., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen. Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatrieerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (°[...]2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingssambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de precare gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon.

Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus.

Bovendien kunnen betrokkenes ouders en zus haar steeds bezoeken in Servië.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ze licht het middel in de synthesememorie op summiere wijze toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1986 gesteld, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de

ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, een staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen.

Verzoekster verzoekt de Belgische Staat te mogen verblijven in ons land, daar zij de moeder is van een kind met Nederlandse nationaliteit en daar haar ouders, broers en zussen allemaal in België verblijven.

De inbreuken die verzoekster pleegde op de openbare orde betreffen kleine winkeldiefstallen, die niet opwegen tegen het hoger belang van het kind.

Een inreisverbod van 3 jaar is uitermate disproportioneel gelet op alle elementen van het dossier.”

Verzoekster wijst op het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat een beperking van het fundamenteel grondrecht enkel kan in de gevallen voorzien in artikel 8, § 2 van het EVRM en zij citeert rechtspraak van het EHRM, zoals het arrest Rees teneinde de noodzaak te onderstrepen dat de overheid het evenwicht moet bewaren tussen het algemeen belang en het particulier belang. Een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van een van de doeleinden voorzien in het Verdrag en indien het daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Meer specifiek met betrekking tot het hoger belang van het kind, verwijst verzoekster naar het arrest Jeunesse waaruit blijkt dat bij de belangenafweging waartoe de staten gehouden zijn, voldoende belang moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind.

Concreet verzoekt verzoekster dat ze in de Belgische staat mag blijven daar zij de moeder is van een Nederlands kind en haar ouders, broers en zussen allemaal in België verblijven. Aangaande de inbreuken op de openbare orde, wijst ze erop dat het maar kleine winkeldiefstallen betreffen die niet opwegen tegen het hoger belang van het kind. Daarom acht verzoekster het inreisverbod uitermate disproportioneel, gelet op alle elementen van het dossier.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, § 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoekster legt in haar betoog de nadruk op haar band met haar minderjarige zoon R.L.

De Raad volgt dat uit de rechtspraak van het Hof aangaande artikel 8 van het EVRM blijkt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, § 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, § 35; EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, *C. v. België*, § 25).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging, nu zij de proportionaliteit van het inreisverbod heeft toegelicht waaruit in principe prima facie kan afgeleid worden dat de gemachtigde het gezinsleven tussen de moeder en het kind heeft aangenomen, doch weliswaar verschillende bemerkingen heeft gemaakt. Het komt verweerder in de nota niet toe om a posteriori het gezinsleven tussen moeder en kind alsnog in vraag te stellen. Zeker weze erkend dat in deze zich duidelijk geen klassieke moeder-kind-relatie voordoet, doch uit de voormelde rechtspraak blijkt dat het vermoeden van een gezinsband tussen een ouder en een kind slechts zeer uitzonderlijk wordt weerlegd. Zowel de gemachtigde als verweerder in de nota verwijzen naar het feit dat het kind uit het huis werd geplaatst wegens de precaire gezinssituatie in 2009, echter ook in de voormelde zaak *Gül* wees de overheid op een situatie van plaatsing in een pleeggezin om aan te tonen dat de ouders niet in de mogelijkheid waren om hun ouderlijke verantwoordelijkheid op te nemen. Dit volstond voor het Hof op zich niet om de aanwezigheid van het gezinsleven niet te aanvaarden en de gemachtigde lijkt die conclusie uit de plaatsing in de bestreden beslissing evenmin te trekken. Tegelijk werpt verweerder in de nota op dat niet aangetoond is in welke mate verzoekster effectief bijdraagt tot de opvoeding van haar zoon, doch ook dit gegeven op zich nam het Hof in de voormelde zaak *Boughanemi* niet aan om de natuurlijke band tussen de ouder, die overigens tot verschillende gevangenisstraffen werd veroordeeld quod non in casu, en het kind als verbroken te beschouwen. De gemachtigde betwist in de bestreden beslissing tot slot evenmin dat verzoekster een omgangsrecht heeft met haar kind.

De Raad gaat bijgevolg na of de gemachtigde bij zijn belangenafweging zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad erkent hierbij dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan van de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Het Hof toont zich ook gevoelig voor een situatie waarin een ouder gedurende jaren wordt verhinderd een effectief gezinsleven te onderhouden met zijn of haar kind, indien dit zich voordoet in een cruciale ontwikkelingsfase van het kind (EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario t. Zwitserland, § 77).

De gemachtigde motiveerde in de bestreden beslissing aangaande de zoon en de familieleden uitdrukkelijk als volgt:

"Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (°(...))2003 heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingsambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de preciaire gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail dd 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon. Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus. Bovendien kunnen betrokkenes ouders en zus haar steeds bezoeken in Servië."

Daarnaast wordt eveneens uitvoerig ingegaan op de talrijke openbare orde feiten, die verzoekster in het verzoekschrift niet betwist. Het gaat om PV's aangaande gewone en zware diefstal, aanmatiging en opzettelijke slagen en verwondingen, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst. De gemachtigde stelt dat gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In casu blijkt dat de door de gemachtigde aangehaalde feiten stroken met de gegevens van het administratief dossier. De plaatsing van het kind sedert 2009 in een Nederlands pleeggezin wegens de preciaire gezinssituatie en het feit dat verzoekster sinds januari 2015 haar kind niet meer bezocht, doch wel haar ouders wordt noch in het verzoekschrift, noch ter zitting betwist. Meer nog, de raadvrouw van verzoekster erkende ter zitting tijdens de UDN-procedure dat het gedurende deze periode niet aangewezen was dat het kind zou geconfronteerd geweest zijn met de zeer ernstige fysieke situatie waarin ze zich bevond als gevolg van haar langdurige drugsproblematiek, HIV en de sporen die het nalaat maanden als dakloze in België te moeten leven. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat het kind de facto reeds jaren in Nederland gescheiden van zijn moeder leeft en dat de facto dus reeds een relatie op afstand bestaat en dit omwille van de preciaire situatie van verzoekster, ook al is de afstand tussen het Antwerpse waar verzoekster lijkt te verblijven en Zuid-Nederland waar het kind is opgenomen in een pleeggezin relatief beperkt. Bovendien betwist verzoekster niet dat het omgangsrecht dat ze heeft met haar kind en dat ze ook blijkens het dossier gedurende enige tijd wel correct heeft uitgeoefend, met name toen ze een stabiele relatie had, beperkt is in frequentie van eenmaal om de twee maanden. Waar verzoekster in de UDN- zitting verwees naar het feit dat ze trachtte haar leven terug op orde te krijgen doordat ze contact had genomen met het afkickcentrum, moet de Raad vaststellen dat het attest van Adic van 19 juni 2017 eerder karig is gemotiveerd en enkel stelt dat verzoekster toen een week in het zorgprogramma van Adic verbleef, hetgeen kort is in het licht van de geschetste problematiek. Het lijkt op grond van dit attest moeilijk aan te nemen dat de positieve intenties die bleken door zich aan te melden bij een afkickcentrum en er een week te verblijven thans reeds volstaan om aan te nemen dat

recidive inzake diefstal niet langer hoeft gevreesd te worden en dat verzoekster haar leven op afdoende wijze op de rails heeft gezet om terug contact te nemen met haar zoon. Ter zitting van 30 november 2018 stelt de raadvrouw dat “niets nieuw kan aangehaald worden”, dat het heel belangrijk is voor mevrouw terug contact met haar zoon te hebben omdat bezoeken kunnen geregeld worden, terwijl dat in Servië niet mogelijk is. Ook al kan de Raad aannemen dat het voor de moeder belangrijk is contact te hebben met haar zoon, kon de raadvrouw geen enkel begin van bewijs voorleggen dat zij, na al die jaren geen omgangsrecht uitgeoefend te hebben, effectief terug gebruik maakt van het omgangsrecht. Er ligt ook geen aanwijzing voor dat haar kind dit contact ondertussen wel aankan. De Raad kan immers niet anders dan lezen in het administratief dossier dat uit een verslag van een contact met de jeugdzorg in Nederlands Noord-Brabant enerzijds werd gesteld *“Kindje heeft tot op dit moment geen vertrouwen in de moeder, maar zijn moeder blijft op zich nog steeds belangrijk voor het kind. Voor hem is het belangrijk te weten dat het goed gaat met zijn moeder.”* maar anderzijds ook *“Moeder heeft sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht en de begeleiding weigert ook momenteel aan de zoon mede te delen dat ze terug in contact staan met de moeder. Het kind krijgt immers nog steeds intensieve therapie om zijn hechtingsprobleem aan te pakken en willen dit niet hypothekeren”*. Op dit document staat geen datum, dus het is niet duidelijk wanneer deze kritieke situatie zich voordeed, maar het is onbetwist dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod op 8 juni 2017 verzoekster al twee jaar haar omgangsrecht niet meer had uitgeoefend en dat de raadvrouw ter UDN-zitting erkende dat verzoekster er te slecht aan toe was voor direct contact met haar kind. Ten overvloede lag ter zitting van 30 november 2018 geen indicatie voor dat die situatie ondertussen gewijzigd is. Verzoekster wijst in haar synthesememorie enkel zeer summier op het hoger belang van het kind en het arrest Jeunesse, maar weerlegt de concrete motieven die de gemachtigde heeft gewijd aan het kind in het geheel niet.

Waar verzoekster vraagt te mogen blijven in België, aangezien haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft en aangezien haar ouders, broers en zussen ook in België verblijven, is het de Raad niet geheel duidelijk waarop verzoekster doelt met het in België mogen blijven. De Raad heeft in de huidige procedure niet de bevoegdheid een verblijfsmachtiging, een verblijfsrecht of een beschermingsstatus toe te kennen. Het feit dat de ouders van verzoekster en haar zussen en broers inderdaad beschikken over een onbeperkt verblijf in België, doet geen afbreuk aan de motieven van de gemachtigde en de belangenafweging die hij aan die familiebanden heeft gewijd. Verweerder stipt in de nota terecht aan dat vooraleer tussen een ouder en een meerderjarig kind, of tussen andere familiebanden een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, nu haar kleine winkeldiefstallen niet opwegen tegen het hoger belang van het kind. De Raad moet vaststellen dat inderdaad de meerderheid van de openbare ordefeiten betrekking hebben op diefstal, er is evenwel ook sprake van aanmatiging en eenmalig opzettelijke slagen en verwondingen. Daarnaast is het in deze zeer uitzonderlijke zaak gezien de stukken in het administratief dossier niet meer voor de hand liggend uit te maken wat in het hoger belang van het kind is. Verzoekster onderneemt geen enkele poging in de synthesememorie om de talrijke elementen in het administratief dossier, die in haar nadeel pleiten zoals onder meer het reeds gedurende twee jaar niet uitoefenen van het omgangsrecht, te weerleggen. Bijgevolg kan de Raad ook niet vaststellen dat de bestreden beslissing kennelijk disproportioneel is in het licht van het hoger belang van het kind. De Raad leest wel, zoals supra gesteld, dat het voor het kind belangrijk is te weten dat het goed gaat met zijn moeder, deze vorm van omgang kan evenwel ook verzekerd worden op telefonische wijze of via andere communicatiemiddelen.

Ten overvloede wijst de Raad er tenslotte op dat voor verzoekster de mogelijkheid bestaat om op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. Het lijkt aangewezen dat ze dan wel kan aantonen duidelijke inspanningen gedaan te hebben om haar drugsproblematiek te verhelpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Waar verzoekster eveneens de schending heeft aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft zij nagelaten toe te lichten op welke wijze het bestreden bevel deze wetsbepalingen schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES